

»Tako sem bolna . . . glavo mi hoče raznesti, in srce mi je trepetalo celo noč, da nisem mogla zatisniti očesa niti četrte ure! — Oh, blagor vam, gospica, ki ste zdravi in srečni!«

Srečna! — Kadar je prišla za trenotje v njeno pisarnico ta boleleha ženska, vsekdar ji je tako tožila in končno pristavila z neko obupnostjo besede: »Vi ste srečni!«

Zakaj? — Nerazumljivo. —

Ko so pa opoldne sedeli zopet pri skupnem obedu, je bila Francka, kakor navadno, zgovorna in vesela ter kričala nad deklo in zmerjala kuharico radi postrežbe in kuhe; poštar pa je hitel s polnimi usti jesti ter je le semtertja zarohnel pritrjevalno Franckini graji. Gospa pa si je dala opraviti z dveletnim Tončkom in triletno Cirilo, s katerima je kramljala, polagala jima na krožnike jedi ter ju čedila, sicer pa čmerno molčala, ako ni govorila z Milko.

Tako se Milka nikakor ni mogla čutiti domače v tem vedno napetem ozračju ter se odtegovala tudi družbi poštarjevih. Osamljena je bila torej, in v par tednih njenega službovanja ji je postalo včasih tako dolgčas, da je po noči cele ure preplakala brez spanca. Ti moj Bog, kako prijetno je bilo doma na strani ljubečega papa, kjer je imela vse, svoj budoar, ljubeznive, zabavne družabnike, razne lepe knjige, gledišče, koncerte, promenade . . . a tu nič, nič! —

In kdo je tega kriv? — O, ta Pavla, katero sovraži tako, da bi jo menda mogla zadaviti! —

Vender pa je pisala domov, da je izredno zadovoljna in prav srečna, ker je prosta in sama svoja gospodarica. — Da ne bodo mislili, da se kesa in ji je dolgčas po njih!

(Dalje prihodnjič.)

Planinska molitev.

Svoboda dviga prsi mlade,
Dosežen vrh in pot končan:
Pod nami vrti in livade,
Nad nami smehljajoč se dan!

K molitvi križ ob robu zove,
In sklepajo se nam roke,
V višinah duh nadzvezdnih plove,
Pobožno bije nam srce.

Če tudi ne prikleknem verno,
Brezbožec vam se morda zdim:
Vtopljen v krasoto neizmerno
In ginjen jaz Boga častim!

Ž. L. Mozirski.

